

dige Fordringer fra Ministeriets Side bevirker, at Kontingentet til Sygekasserne til sidst bliver saa stort, at de rent ubemidlede ikke har Raad til at være Medlemmer. Derfor mener jeg, at Lovgivningsmagten har den største Interesse i, at holde Lægernes Krav nede paa et rimeligt Standpunkt og modsætte sig alle urimelige Krav fra Lægernes Side.

Der findes i § 12 en Bestemmelse om, at Sygekasserne kan forlange større Kontingent af Medlemmer, der først træder ind i Kassen i en mere moden Alder. Denne Bestemmelse kan jeg fuldt ud slutte mig til; men jeg mener, at man ved denne Lejlighed burde overveje, om det ikke er en alt for lav Aldersgrænse, der er fastsat i Sygekassevedtægterne. Det er almindeligvis saaledes, at Folk skal melde sig ind i Sygekasserne inden deres 40de Aar; men det har vist sig, at denne Grænse ikke kan overholdes, der er Gang paa Gang Tale om Dispensationer. Jeg tror, det var i 1918, man aabnede Sygekasserne for Folk, der var over 40 Aar; man satte Grænsen op til 60 Aar, idet man sagde: Kom nu alle sammen een Gang for alle og meld jer ind i Sygekasserne, alle I, som har nølet og ikke er kommet i rette Tid. Der meldte sig naturligvis en Del, men allerede i nærværende Forslag er der en lignende Bestemmelse. Man misforstaa mig ikke; jeg har ikke det fjerneste imod denne Bestemmelse, tværtimod, jeg finder det ganske rimeligt, naar Sygekasseloven nu bliver forandret, at man atter aabner Sygekasserne for dem, der er blevet over 40 Aar. Men det, jeg vil gøre opmærksom paa, er, at der stadig indkommer Andragender fra enkelte Medborgere om Dispensationer fra Sygekasselovens Bestemmelser paa dette Punkt. Hvis en dansk Mand rejser til Udlandet en Tid og bliver der, til han er over 40 Aar, og senere vender tilbage, saa kan han og hans Familie ikke komme ind i en Sygekasse, og det er urimeligt. Saa indgiver en saadan Mand Andragende gennem den paagældende Sygekasse til Sygekassenævnet om Dispensation; derefter skal vistnok Ministeriets Godkendelse indhentes, og der kan godt gaa Aar hen, inden den Mand faar Sagen ordnet, hvad der er meget uheldigt. Den Slags Sager er løbende uafbrudt, og deraf udleder jeg, at den Grænse, vi nu har, paa 40 Aar, er for lavt ansat, og at det muligvis vilde være rimeligt og heldigt, at man sagde til Sygekasserne, at de hellere maatte sætte Grænsen noget op, f. Eks. til 50 Aar i Stedet for 40 Aar, men saa til Gengæld ogsaa gav Sygekasserne Ret til at forlange større Kontingent af disse Efternølere, som kommer for sent ind i

Sygekassen. Der er noget urimeligt i det nuværende Forhold, hvorefter ved den Dispensation fra Sygekassernes Aldersgrænse, som gives, Folk paa 59 Aar kan komme ind i Sygekasserne for ganske samme Kontingent, som betales af den, der har været i Sygekassen, lige fra han er blevet voksen. Lad Folk faa Adgang til at blive Medlemmer af Sygekassen — og for den Sags Skyld ogsaa af Begravelseskasserne —, men lad dem saa betale i Forhold til deres Alder, saaledes at de, naar de indtræder i en yngre Alder, slipper med et mindre Kontingent, medens de, naar de først indmelder sig senere, kommer til at betale et tilsvarende højere Kontingent.

Der findes i samme Paragraf en Bestemmelse om, at Sygekasserne kan indføre Tandpleje. Dette er en udmærket Bestemmelse, som jeg gerne skal medvirke til at faa igennem; men een Ting vil jeg gerne henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa; det hjælper ikke noget, at Sygekasserne under de nuværende Forhold indfører Tandpleje; for der er simpelt hen ikke Tandlæger nok til at besørg Sygekassemedlemmerne. Hvis den Bestemmelse skal faa nogen Værdi, maa den højtærede Minister gøre, hvad han formaar, for at faa uddannet flere Tandlæger, saa der er et tilstrækkeligt Antal Tandlæger til at overtage denne Sygekassepraksis, naar de forskellige Sygekasser indfører den i deres Vedtægter.

I § 16 er der en Bestemmelse om, at Begravelseskasser, som er tilknyttede statsanerkendte Sygekasser, skal være pligtige at lade Beløbene til Begravelseshjælpen genforsikre i en af Indenrigsministeriet godkendt Genforsikringsforening. Dette har mit Parti intet som helst imod, og vi kan være enige med den højtærede Indenrigsminister i, at det er det sikreste og rimeligste, at alle Begravelseskasser lader Begravelseshjælpen genforsikre. Jeg tvivler ikke om, at der er enkelte, maaske endog desværre mange Begravelseskasser, der, som det staar i Bemærkningerne til Lovforslaget, er mere eller mindre insolvente og ikke har en tilstrækkelig stor opsparret Formue til i Tilfælde af paakommende stor Dødelighed at kunne svare enhver sit. Vi vil naturligvis gerne være med til at tvinge disse til Sygekasserne knyttede Begravelseskasser ind i en Genforsikring. Men hvilken Genforsikring er der Tale om? I Øjeblikket er en stor Del af Begravelseskasserne genforsikrede i den saakaldte Begravelseskassernes Genforsikring, en privat Forening, som dog har nogen Tilknytning til Regeringen ved, at dens Statutter skal godkendes af Indenrigsmini-